

Arrest

nr. 106 347 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 augustus 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 september 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2006 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 februari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 13 februari 2008 met nummer X.

1.6. Verzoeker diende op 22 januari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Verzoeker diende op 25 september 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Verzoeker diende op 10 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Het beroep tegen de in punt 1.9. vermelde beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 18 juni 2009 met nummer X.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 september 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

1.12. Verzoeker diende op 22 mei 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 7 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd op 10 december 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nummer 93 187.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.12. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.15. Op 19 september 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13quinquies).

1.16. Verzoeker diende op 21 december 2012 een derde asielaanvraag in.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 januari 2013 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.(...) S.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Wit-Rusland

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.12.2012

Overwegende dat betrokkene op 16.08.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.02.2007 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 30.01.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 25.09.2008 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 24.03.2009 van het CGVS opnieuw een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg.

Overwegende dat op 22.06.2009 de RVV deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er regelmatig huiszoeken gebeuren bij zijn ouders, dat zijn ouders werden meegenomen naar een speciale eenheid van de overheid, dat zijn Wit-Russische nationaliteit hem zal worden afgenomen, en dat hij in België deelnam aan protestacties tegen het huidige Wit-Russische regime. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze vier verklaringen te staven en deze bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart invalide te zijn, zich moeilijk te kunnen concentreren en aan geheugenverlies te lijden. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene zijn Belgische rijbewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene met dit document zijn voorgehouden vluchtmotieven niet kan staven en het CGVS betrokkenes identiteit niet expliciet betwist. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ook andere documenten had, maar dat hij niet meer weet waar ze zijn. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene o.a. al op 24.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet "minstens houdende schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster."

Verzoeker verschaft hierbij de volgende toelichting:

"Volgens verweerster legt verzoeker geen nieuwe gegevens voor met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan sinds de laatste fase van de vorige asielprocedure.

Gelet op de materiële (en formele) motiveringsplicht dewelke op verweerster rust, dient verweerster wat zij beweert en concludeert afdoende te motiveren, rekening houdende met alle haar beschikbare informatie en elementen haar bekend aangaande de situatie van verzoeker.

Verweerster houdt hier onvoldoende rekening mee.

Aangezien verweerster beschikt over relevante medische informatie aangaande verzoeker én aangezien verzoeker in zijn derde asielaanvraag wel verwijst - dixit de thans bestreden beslissing - naar huiszoeken bij hem thuis in het herkomstland en naar protestacties waaraan hij heeft deelgenomen en hij vermeldt dat hij gelet op zijn medische situatie hij soms vergeet waar de stukken en informatie die één en ander staven en bewijzen, zich bevinden, schent verweerster in de bestreden beslissing artikel 51/8 juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 minstens houdende schending van de materiële motiveringsplicht nu zij aan de gevolgen van de medische situatie van verzoeker voorbijgaat en zij hem niet de gelegenheid biedt alsnog deze stukken voor te leggen.

Een dergelijke werkwijze ontbeert redelijkheid en zorgvuldigheid, mede gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoeker sorteert, nu een gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland voor hem betekent dat zijn mentale en fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar zullen komen, gelet

diens verhouding tot de overheden in WIT-RUSLAND, waar hij zonder enige twijfel aan vervolging blootstaat.

Dat verweerster gelet op het voorgaande ook op een onredelijke wijze besluit tot de niet in overwegingname van asiel het verzoek van verzoeker en de bestreden beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd nu verweerster art. 51/8 juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 minstens houdende schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt waardoor bestreden beslissing in elk geval nietig moet worden verklaard.

Aangezien de asielaanvraag van verzoeker wel degelijk in overweging dient te worden genomen en aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dient te worden voorgelegd, dient verzoeker in zijn administratieve toestand van na 21.12.2012 en voor 10.01.2013 te worden teruggeplaatst, zodat genietend van het voorlopig verblijfsrecht, ook het bevel om het grondgebied te verlaten op uiterlijk 17.01.2013 dient te worden vernietigd en verzoeker dient te worden heropgenomen in het wachtregister en in het bezit van een immatriculatieattest te worden gesteld.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag),

zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag zijn Belgisch rijbewijs neerlegde. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 10 januari 2013 naar aanleiding van derde asielaanvraag het volgende: *"Ik had nieuwe documenten maar ik weet niet meer waar die zijn, misschien bij mijn advocaat. Ik lijd aan geheugenverlies en ben erkend als invalide in België. Ik word vervolgd door de autoriteiten, ze dreigen ermee me in de gevangenis op te sluiten. Ik had een huiszoekingsbevel maar ik herinner me hier verder niets over. Ik heb regelmatig contact met mijn ouders. Er worden regelmatig huiszoeken uitgevoerd bij mijn ouders. Er wordt druk op hen uitgeoefend omdat ik in België deelneem aan protestacties tegen de dictatuur van Loukashenko. Ik nam onder andere deel aan acties ter ondersteuning van de presidentskandidaat Sannikov toen hij opgesloten zat in de gevangenis. Mijn ouders zeiden me ook dat het Wit-Russische staatsburgerschap me afgenomen zal worden. Er werd hen een bevel getoond waarbij mijn paspoort wordt geannuleerd. Mijn ouders vragen me om te stoppen met mijn land in diskrediet te brengen. Ze werden al eens meegenomen naar het kantoor van een speciale eenheid van de overheid. Ik voel me heel slecht vandaag en kan heel moeilijk over mijn probleem praten. Ik kan me moeilijk concentreren."*

2.7. In de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen, werd naar aanleiding van de neerlegging van het rijbewijs het volgende gesteld: *"Overwegende dat betrokkene zijn Belgische rijbewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene met dit document zijn voorgehouden vluchtmotieven niet kan staven en het CGVS betrokkenes identiteit niet expliciet betwist. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ook andere documenten had, maar dat hij niet meer weet waar ze zijn. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kan oordelen over documenten die er niet zijn."* Over de informatie die verzoeker van zijn ouders had gekregen, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *"Overwegende dat betrokkene verklaart dat er regelmatig huiszoeken gebeuren bij zijn ouders, dat zijn ouders werden meegenomen naar een speciale eenheid van de overheid, dat zijn Wit-Russische nationaliteit hem zal worden afgenomen, en dat hij in België deelnam aan protestacties tegen het huidige Wit-Russische regime. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze vier verklaringen te staven en deze bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd."*

2.8. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163.610). Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt dat de informatie die hij van zijn ouders verkreeg over de toestand in Wit-Rusland kan staven. Zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota met opmerkingen kan het bestuur niet oordelen of deze documenten al dan niet bestaan. De gemachtigde van de staatssecretaris is dan ook terecht van mening dat de loutere verklaringen van verzoeker bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd.

2.9. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te houden met zijn medische situatie. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de verklaringen van verzoeker over zijn gezondheidstoestand, aangezien in dit verband het volgende wordt overwogen: *“Overwegende dat betrokkene verklaart invalide te zijn, zich moeilijk te kunnen concentreren en aan geheugenverlies te lijden. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken.”* Uit wat voorafgaat blijkt inderdaad dat verzoeker op 10 februari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend, die op 7 augustus 2012 ongegrond werd verklaard (zie punt 1.8 en punt 1.13). Het advies van de arts-adviseur van 30 juli 2012 dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, stuk 3), gaf aanleiding tot de negatieve beslissing van 7 augustus en heeft hoegenaamd geen uitstaans met de bestreden beslissing. Terloops wijst de Raad erop dat het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris over de medische regularisatie-aanvraag op 10 december 2012 werd verworpen.

2.10. Waar verzoeker oppert dat hem niet de gelegenheid werd geboden om alsnog stukken voor te leggen, merkt de Raad op dat geen enkel van de door verzoeker geschonden geachte wettelijke bepalingen of beginselen voorschrijft dat het bestuur aan de asielzoeker, nadat deze een asielaanvraag heeft ingediend, nog de gelegenheid moet bieden om bijkomende stukken neer te leggen. De stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt (het reeds besproken advies van de arts-adviseur, een besluit tot operationele opsporing van verzoeker (verzoekschrift, stuk 4), een oproep tot aanmelden bij het ministerie van Binnenlandse Zaken te Minsk (verzoekschrift, stuk 5) en foto's van een protestactie (verzoekschrift, stuk 6)), zijn niet van aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij deze documenten in het kader van zijn derde asielaanvraag aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de beschikbare elementen tot het besluit kwam dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

2.11. Voor zover verzoeker zich richt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing door te stellen dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst *“betekent dat zijn mentale en fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar zullen komen, gelet diens verhouding tot de overheden in WIT-RUSLAND, waar hij zonder enige twijfel aan vervolging blootstaat”*, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker niet betwist dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die de asielaanvraag niet in overweging heeft genomen, met toepassing van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een bevel dient af te leveren. Vervolgens merkt de Raad op dat de bestreden beslissing inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar dat dit geenszins kan worden gelijkgesteld met een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst. Tenslotte merkt de Raad op verzoeker met zijn loutere beweringen niet aannemelijk maakt dat zijn mentale en fysieke integriteit ernstig in gevaar zouden komen, zoals hij beweert.

2.12. Er werd geen schending van artikel 51/8, noch van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN